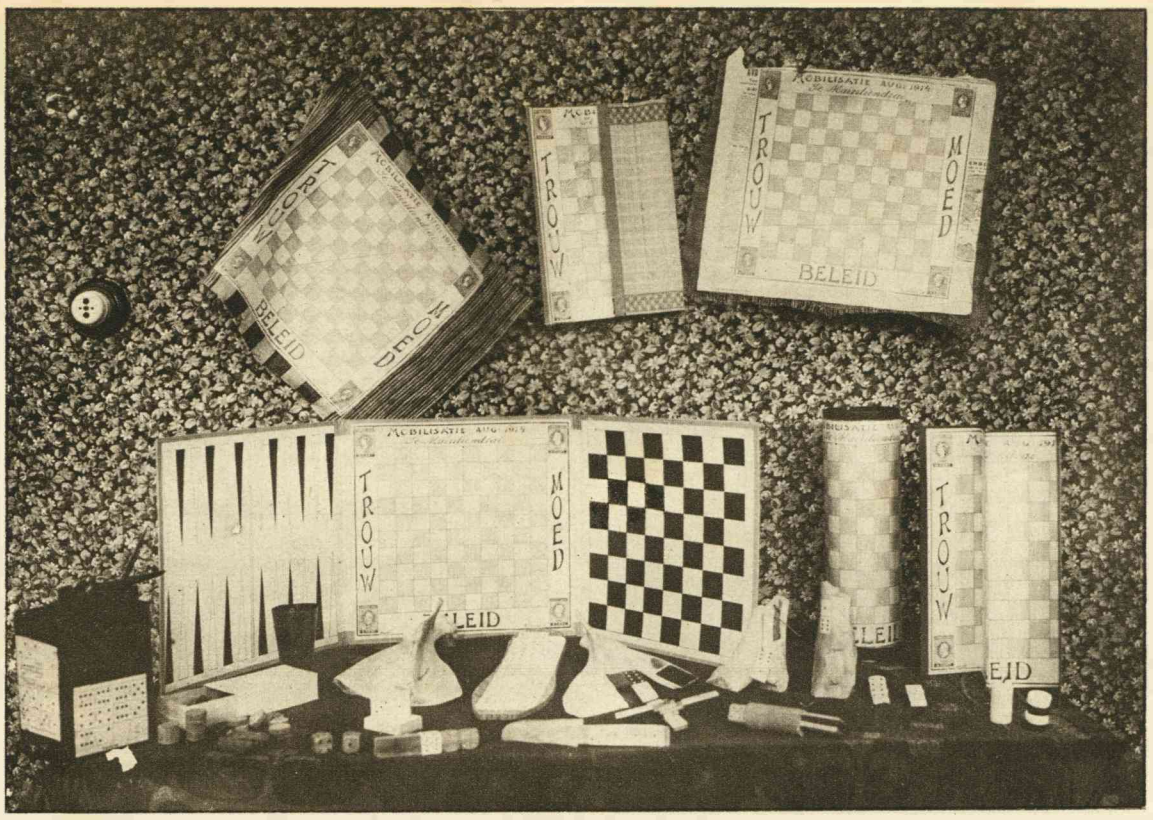
Ja, dat is het woord! — Niet weten, dat ze onder geneeskundige behandeling had gemoeten. En dan: Als jij je plicht had gedaan, was dat niet noodig geweest. Je moet, als je vrouw nu weer op mag, maar eens veel met haar gaan wandelen, en haar niet zooveel alleen laten. Weet je, waar ik aan denken moest van morgen, toen ik haar zag? Aan een plant die te weinig zonneschijn heeft. Dit is alles wat ik je zeggen wou, als dokter en als vriend, maar vooral als vriend!"

Verlaan had in één adem doorgeredeneerd, zoodat Van Staveren, die wat verbluft was, er niets tusschen kon zeggen en toen de dokter eindelijk ophield, stak hij zijn vriend de hand toe tot afscheid, alsof de kwestie was afgehandeld en de ander — doordrongen als hij was van de vriendschappelijke bedoeling zijner woorden — drukte zwijgend de hem toegestoken hand, en ging toen naar huis terug.

Ja, Truus zag er den laatsten tijd wel minder goed uit en nu met dien voet — hij zou wel wat vriendelijker tegen haar zijn.

„Rika, kun je niet op de slaapkamer dekken?" vroeg hij.

„Bij mevrouw? O ja, mijnheer, dat zal ik doen."

VOOR ONZE SOLDATEN.

Een verzameling van spelen, door den heer C. Prince uit Driebergen vervaardigd ten gerieve van onze gemobiliseerde soldaten. Alles wat men op onze foto ziet, als dam- en schaakborden, dobbel- en dominosteenen, enz. enz., is op zeer vernuftige en smaakvolle wijze gemaakt uit wat men in 't dagelijksch leven gewoon is afval te noemen. (*V.F.B.*)

Toen ging hij naar Truus en legde de hand op haar hoofd. „Wat zie je bleekjes," zei hij. „Heb je nog veel pijn?"

„Nee, niet meer", en in een plotselinge behoefte aan teederheid nam ze zijn hand, en drukte er zacht een kus op. Toen boog hij zich tot haar over, en met zijn wang tegen den hare zei hij: „Ik blijf hier bij je zitten koffiedrinken, anders is het zoo kort, want om halftwee moet ik weer weg, maar dan kom ik vanmiddag vroeg thuis hoor. Dan duurt de dag niet zoo lang voor je! Is 't goed?"

„O ja, erg prettig!" Haar stralende oogen en gelukkige glimlach zeiden hem meer, dan woorden hadden kunnen doen. En toen hij een half uurtje later weer wegging, was het met 't gevoel van iemand die een weldaad heeft verricht.

Maar Van Staveren had bij al zijn goede hoedanigheden het gebrek, dat hij moeilijk iets aan anderen kon overlaten, doch alles zelf wilde doen. Zóó had hij van lieverlede lange werkdagen gemaakt en nu weer eenmaal op kantoor en in zijn haastige werkijver, verdwenen zijn goede voornemens van daarstraks. Hij kon toch zijn werk niet laten loopen omdat zijn vrouw wat ongesteld was. Dokter Verlaan had eigenlijk schrikkelijk overdreven, en hij zou hem dat bij gelegenheid wel eens zeggen.

En zoo kwam het, dat hij dien middag weer even laat thuis kwam als gewoonlijk.

Van Rika hoorde hij al dadelijk, dat zijn vrouw lag te slapen. „Maar mevrouw heeft vanmorgen gezegd, dat u het schrijfbureau op zoudt ruimen, daar lag nog een brief, en mevrouw zei . . . ."

„O ja, dat is goed, zal 'k wel doen!" Eerst ging hij even naar Truus en toen hij zag, hoe rustig ze sliep, vond hij weer dat Verlaan hem wat had willen wijsmaken. En nu had hij zich nog wel voorgenomen zoo lang zijn vrouw ziek was, 's avonds thuis te blijven. Zou hij dat eigenlijk wel doen? Peinzend liep hij door de kamer. „Wat vervelend," dacht hij, „thuis te komen en je vrouw slapende te vinden. Niemand die wat tegen je zegt." Hij had nooit gedacht dat hij haar zoo dadelijk missen zou. Als het maar niet lang duurde, dat ziek liggen. Opeens zag hij het schrijfbureau en dacht er aan, wat Rika hem gezegd had, en er heenloopend viel zijn oog dadelijk op den halfgeschreven brief. Onwillekeurig las hij de paar regels op het laatste zijdje . . . . „Mijn dagen kruipen in verveling voorbij, en vooral de avonden ben ik altijd zoo ontzettend eenzaam dat ik soms al half slaap als Johan eindelijk thuis komt. Ik ben dan zoo vriendelijk mogelijk tegen hem, en doe mijn best gezellig te zijn, maar ik merk wel, dat hij dan te moe en te afgetrokken is, om ergens schik in te hebben en vaak denk ik als ik er eens niet was, dat hij me dan misschien niet eens missen zou."

Eenmaal nieuwsgierig geworden, las Johan den brief van 't begin tot het eind. Het was hem als een openbaring. Een openbaring die hem het bloed naar de wangen joeg van schaamte. Dat was zijn vrouw, die zoo schreef — en over hèm! Dat zou nu over een paar dagen haar vriendin hebben geweten. En waarlijk, hij moest zeggen, ze had hem nog gespaard. Niets overdreven. Niets onwaars verteld. Eér had ze hem nog wat verschoond. Hij mocht wèl tegen Verlaan zeggen: „Ik heb haar nooit ergens over hooren klagen." Hij moest nu ook opeens denken aan wat Verlaan had gezegd over bloemen en zonneschijn. Nu begreep hij dat pas duidelijk, en nu zag hij ook, dat de dokter met zijn menschenkennis, de dingen goed gezien en raak gezegd had.

Nog geruimen tijd stond hij, door zelfverwijt gekweld, in gebogen houding over het bureau, toen hij plotseling weer tot de werkelijkheid kwam. Hij zou zijn bloem wat meer zonneschijn geven! Ja, dat zou hij! Maar zij mocht nooit weten, dat hij dien brief gelezen had. Hij zou wel maken, dat die brief gauw verdween, en nóóit verzonden werd. Heel voorzichtig ging hij naar Truus, die nog steeds sliep. Hij luisterde naar haar rustige ademhaling, keek naar den nog half-glimlachenden mond. Zou zijn kleine vriendelijkheid van dien middag haar zóó goed hebben gedaan? O, wat hield hij nog zielsveel van haar, en wat hoopte hij, dat ze spoedig weer geheel hersteld zou zijn. Toen ging hij naar buiten. Bij den bloemist op den hoek der straat zocht hij wat prachtige rozen uit. „Mijn vrouw is ziek. Ik wou ze gelijk meenemen" zei hij — en 't kwam er als een verontschuldiging uit. Een kwartier later had hij de bloemen in een vaas op de tafel gezet, en zat stil op een stoel voor het bed van zijn vrouw. Spoedig sloeg zij de oogen op en keek blij-verrast haar man aan. — „Heb je nou lekker geslapen?" vroeg hij.

„O ja, en ben je al lang thuis? Is 't al zoo laat?"

„Wel, ik zou immers vroeg komen, ik . . . ."

„O," onderbrak ze hem opeens. „Wat mooi! Rozen! Geef 's hier, wil je?"

Hij hield haar de bloemen voor.

„Heerlijk. Van wie?" vroeg ze plagend.

„Ja," zei hij, ietwat verlegen. 't Was voor hem zoo ongewoon geworden, zoo'n attentie. „Van wie zullen ze zijn?" — „Misschien wel van jou?"

„O, dat zou wel kunnen! Misschien!"

„O, ik dank je, schat! Ik ben er zóó blij mee!" — Ze stak den arm naar hem uit, en hem naar zich toe halend, kuste ze hem op den wang. Hij legde zijn arm onder haar schouders en begon toen: „Je weet toch, dat ik vanavond bij je blijf?" — en op haar: „wat lief van je, Joh — hoe komt het, dat je nu . . . ." ging hij vlug verder: „omdat jij nu ziek bent. Anders heb je hier altijd je bezigheden, zoo goed als ik op 't kantoor, maar nu dacht ik, wat zul je je vervelen, en toen ik daarstraks thuis kwam, en ik hoorde je stem niet, toen vond ik dat zóó onplezierig . . ."

„Werkelijk?" vroeg ze verrast. „Miste je me?"

„Of ik je miste? Wel kind, ik zou geen dag zonder je kunnen. Dat weet je toch wel!"

„Och, maar ik dacht, omdat je altijd zooveel weg bent, dacht ik, dat . . . ."

„Nou — wàt dacht je?"

„Ik weet het eigenlijk niet. 't Was verkeerd van me."

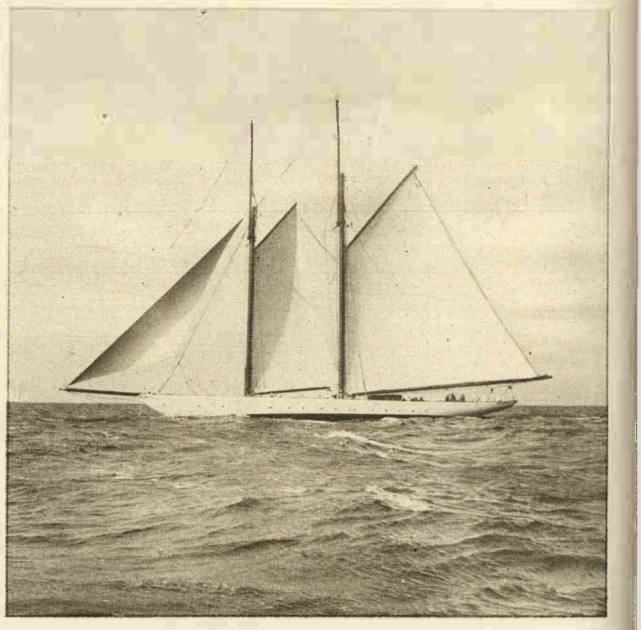
„Hoor eens Truus, als ik 's avonds moe ben, en weinig zeg — of als ik des middags thuis kom en haast geen tijd heb, dan wéét je toch wel, dat ik tóch altijd blij ben, je weer te zien. Dat voel ik juist zoo, nu je ziek bent . . . ."

Ze bleven nog een poosje doorpraten en het gesprek kwam op de dienstbode, toen Johan — alsof hij zich plotseling iets herinnerde, dat hij had vergeten, uitriep: „O ja, toen ik thuis kwam, zei Rika, dat je vroeg, of ik het bureau op wou ruimen. Dat heb ik vergeten, doordat ik de bloemen ging halen. Wil je 's even zeggen, hoe . . . ."

UITBREIDING KWEEKSCHOOL VOOR ZEEVAART TE LEIDEN.

Het bezoek van den Minister van Marine aan de Kweekschool voor Zeevaart te Leiden, ter gelegenheid van de belangrijke uitbreidingen, die een dezer dagen voltooid zijn. V.l.n.r.: Vice-admiraal Naudin ten Cate (in uniform); Z.Exc. de Minister van Marine; Prof. Dr. P. Th. L. Kan, hoogl. te Leiden; Jhr. Mr. Dr. N. C. de Gijselaar, burgemeester van Leiden; de heer De Jager, luit. ter zee, adj. van den minister van Marine; de heer C. L. van Buuren, comm. v. d. Kweekschool. (*V.F.B.*)

DE „GERMANIA" DER FIRMA KRUPP.

De „Germania", het jacht van de Duitsche firma Krupp, dat bij het uitbreken van den oorlog door de Engelschen werd geconfisqueerd terwijl het aan de groote zeilwedstrijden deelnam, is thans buitverklaard en verkocht. (*V.F.B.*)

VEREENIGING VOOR CHRISTELIJK VOLKSONDERWIJS.

Een groep der deelnemers aan de op 28 October in de Nieuwe-Zijdskapel te Amsterdam gehouden vergadering van de Vereeniging voor Christelijk Volksonderwijs, ter gelegenheid van haar 25-jarig bestaan. (*V.F.B.*)